

Matt.11:2-11, 3:e advent 1:a årg 111211

Har Johannes börjat tvivla på vem Jesus är där han sitter i sin fängelsehåla? Denne man som ivrigt och hängivet levde för att bana väg för Messias. Döpare, förkunna och asket. Ja, han fick till och med själv, efter vissa protester döpa den han förkunnade.

Och nu sitter han fängslad, detta efter att ha kritiserat Herodes Antipas för han sätt att leva, hans alltför utsvävande liv i ständig lyx och fest medan folket svalt. Men också för att han tog sin brors före detta hustru Herodias, till sin. Hon lär ha varit, om möjligt en ännu större prakt och festälskare än sin nya make. I äktenskapet ingick också en styvdotter, Salome, den vackra Salome. Under en fest dansar hon så vackert med sina slöjor, att styvfadern blir alldeles till sig och lovar henne vad han än ber om. Vad som helst intill hälften av hans rike. Mamma Herodias vet i alla fall vad hon vill ha... Johannes döparens huvud på ett fat. Det hade inte Herodes Antipas räknat med. Men han hade ju lovat, och han uppfyller hennes önskan.

Det är ett märkligt spel på liv och död som vi ser ekot av. Det är lysande fester på övervåningen, och vi hör fångens röst i källarvåningens fängelse. Varför kunde den ene göra till synes vad han ville, trotsa både Gud och människor, förneka sitt eget samvetes röst, tortera och halvgga?

Och den andre, han som alltid verkar ha stått upp för sanning och rättfärdighet, - varför skulle han hamna i en fängelsehåla? Finns det ett mönster i spelet, eller är det bara ett meningslöst virrvarr av tillfälligheter?

Varför får tyranner hålla lysande fester, medans människor avrättas. Människor som likt Johannes offrat och försakat, för att bereda vägen för sanning, godhet och kärlek?

Vad är meningen?

Är det kanske det som Johannes egentligen frågar sin gode vän om? Är det meningsfullt att tro? Finns det bättre sätt att leva än att fundera över om kristen tro håller vad den lovar, eller är den bara en illusion, en vacker illusion?

Är du den som ska komma? Är du den som ska komma, eller ska vi vänta på någon annan?

Johannes hade vad vi vet aldrig tidigare betvivlat att hans vän var den Messias som skulle komma. Inte när han vistades i öknen under stjärnorna. Inte förrän nu. Nu kom tankarna, nu kom tvivlen. Jag har vittnat om dig, jag har levt för dig. Jag har berett vägen för dig... men var är du nu? ... Är det så, är det så att vi ska vänta på någon annan?

Vad är meningen?

Blev Johannes liv meningslöst till slut, då det slutade som det gjorde? Kan det finnas nån som helst mening i att liksom bara bli ännu ett offer för ondskan? Frågan är ju så rykande aktuell efter den arabiska våren och hösten som verkar fortsätta in i den Arabiska vintern. Finns det mening i att tusentals människor offerar sina liv? I kristen tro har vi alltid fått lära oss att det är rätt att offra sig för det som är rätt och sant. Men vad garanterar att det onda inte bara tar sig nya namn? Att kejsaren inte bara dyker upp i nya kläder och fortsätter som han gjorde förut?

Jag vet inte. Jag vet inte var gränsen går eller vilket pris som saker och ting får ha. Men ibland, ibland är det lätt att i TV-soffan gråta över det tillsynes så oerhört meningslösa. Att känna att för varje offer blir det onda liksom bara ännu ondare, bara ännu större.

Jag förstår verkligen Johannes fråga, och visst finns det tillfällen då man själv ställer den, annars vore man nog inte ärlig. Är du den som ska komma, eller ska vi vänta på någon annan? Alltså, finns det mening i att tro?

Vi vet ingenting om Johannes fick svaret som Jesus gav, inte heller om det i så fall gav honom nån form av tröst. Men en sak gör inte Jesus, han beklagar inte Johannes hårda öde. Vi vet att han sörjer och drar sig undan när han fått reda på att Johannes halshuggits.

Nej han beklagar inte Johannes öde. Och är det så här det ofta blir, kanske ibland måste bli för den som står upp för rätten och sanningen. Det förklarar inte lidandets gåta. Men det klär av och blottar det orättfärdiga.

Men ändå, mitt i allt, tror jag mig ändå ana att det aldrig kan vara fela att peka på det som är fel och orättfärdigt i den här världen, i så fall har vi ju gett upp. Det kan aldrig vara fel att berätta om äkta och sant ljus och liv för människor. Det kan inte vara fel att tro att det finns kärlek, att det finns hopp och nån slags yttersta rättvisa. Hade vi inte tro, hade vi inte nått eller någon att hoppas på, att luta oss emot, så vore det nog kört för oss.

Men hur ser hoppet ut för oss, vad är det vi lutar oss, eller vill luta oss emot? Eller som Jesus frågar de omgivande, Vad gick ni ut för att se? Vad gick ni ut i öknen för att se?

Ja, vad är det vi söker? Vad letat vi efter, och var letar vi efter det? Vad vill vi se? Och vad förväntar vi oss att höra?

Och visst önskar man att svaret kunde finnas där, rätt framför ögonen på en. Stort som en lagårdsvägg på bara några meters avstånd. Det skulle inte kunna gå att ta miste.

"Gå och säg till Johannes vad ni hör och ser: att blindas ögon öppnas, spetälska blir rena och döva hör, döda står upp och fattiga får ett glädjebud. Salig är den som inte kommer på fall för min skull"

Tänk om också jag fick vara med där det sker. Tänk om också jag fick se och höra... det är inte det att det inte händer. Livet är nog fullt av både läkedom, under och glädjebud... Jo, du är den som skulle komma. Vi behöver inte vänta på någon annan! Men varför är min blick så grumlig, och varför är mina öron så fulla av brus.

Vad gick vi ut för att se? Vad gick vi ut i öknen för att se?

Längtar vi så intensivt ett något som liksom pekar med hela handen, som kommer med makt och ära på ryggen av den stolta springaren. När kristen tro egentligen ger oss helt andra bilder. Barnet i krubban, mannen på åsnan, offrandet på ett kors.

Ibland kanske vi behöver backa bandet något.

För vem vänder vindarna
vem får mig att gå dit jag aldrig gått
vem tänder stjärnorna
som bara jag ser i dina ögon
vem vänder vindarna
och för mig dit min tanke aldrig nått

Det finns där, mitt framför ögonen på oss så finns det där. Inte som att råka springa in i en lagårdsvägg, för det här, det är av ett annat slag säger Jesus. Guds rike är av ett annat slag. Eller som vi hörde i dikten förut, det är landet som icke är. Det är inte himlen vi talar om. Det är mitt ibland oss, men på samma gång, varken här eller där. En Gud och dess rike. Ett ansikte i världen genom Jesus. Att sträcka sig efter, att sträcka sig emot.

”Men ett människobarn är ingenting annat än visshet.

Och det sträcker ut sina armar högre än alla himlar.

Och det kommer ett svar: Jag är den du älskar och alltid skall älska.”